

Danielin kirja – numero viisikymmentäyksi

Palmoni: ajan ja kielen Mestarin paljastaminen Danielin kirjassa ja Ilmestyskirjassa

Jeff Pippenger
2024-01-15

Se ”eräs pyhä, joka puhui” Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeissa kolmetoista ja neljätoista, on Kristus Palmonina. Ilmestyskirjassa Kristus tunnustetaan Alfaksi ja Omegaksi, mikä muiden ihmeellisten totuuksien ohella osoittaa Kristuksen Ihmeelliseksi Kielentuntijaksi, ja yhdessä Danielin kirja ja Ilmestyskirja esittävät Kristuksen ajan ja kielen Mestarina. Ihmisen kyky ylitetään ymmärtää sen merkitystä ja syvyyttä, mitä tarkoittaa, että Kristus Palmonina (salaisuuksien laskijana) tuo esiin tuon luonteensa ominaisuuden niissä kahdessa jakeessa, jotka muodostavat adventismin keskeisen pylvään, mutta ne salaisuudet, jotka Salaisuuksien Laskija päättää paljastaa, ovat meidän vastuullamme tunnistaa ja puolustaa.

Salatut asiat kuuluvat Herralle, meidän Jumalallemme; mutta ne, jotka on ilmoitettu, kuuluvat meille ja meidän lapsillemme iankaikkisesti, että me noudattaisimme kaikkia tämän lain sanoja. 5. Moos. 29:29.

Paljastettu salaisuus on se, että Salaisuuksien Laskija (Palmoni) on tuo ”eräs pyhä, joka puhui”, ja niissä kahdessa jakeessa, joissa Hän ilmoittaa itsensä, tunnustetaan adventismin keskuspylväs. Noissa kahdessa jakeessa Ihmeellinen Laskija yksilöi sen ”tiedon lisääntymisen”, jonka Hän Juudan sukukunnan Leijonana avasi sineteistä vuonna 1798. Noissa kahdessa jakeessa Millerin unen jalokivet, jotka edustavat ”tiedon lisääntymistä”, julkaistiin Palmonin käden johdattamasta Habakukin kahdelle taululle.

Sitten minä kuulin erään pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka antaa sekä pyhäkön että sotajoukon tallattaviksi? Ja hän sanoi minulle: Kaksituhatta kolmesataa päivää; sitten pyhäkö puhdistetaan. Daniel 8:13, 14.

Sen jälkeen kun Daniel oli saanut profeetallisen näyn Raamatun profetian valtakunnista ja sitten kuullut taivaallisen vuoropuhelun jakeissa kolmetoista ja neljätoista, hän pyrki ymmärtämään ”näyn”.

Ja tapahtui, että kun minä, minä Daniel, olin nähnyt näyn ja etsin sen merkitystä, niin katso, minun edessäni seisojaksi miehen hahmo. Ja minä kuulin miehen äänen Ulain rantojen väliltä; se huusi ja sanoi: Gabriel, saata tämä mies ymmärtämään näky. Daniel 8:15, 16.

Se ”näky”, jota Daniel pyrkii ymmärtämään, on ”chazon”-näky, mutta se ”march”-näky on se, jonka Gabrielia käsketään saattaa Daniel ymmärtämään. Jokaisella yksityiskohdalla on merkityksensä, ja jos tämä seikka jää huomaamatta, tämän kohdan rakenne ja tarkoitus turmeltuvat olennaisesti. Jakeessa viisitoista, kun Daniel pyrkii ymmärtämään ”chazon”-näkyä, ”march” on kätkeytyneenä, mutta silti läsnä, sillä ilmauksessa ”miehen näköinen olento” (Gabriel) heprean sana

”mareh” on käännetty sanalla ”näkö”. Jakeessa viisitoista ovat edustettuina molemmat sanat, jotka on käännetty sanalla ”näky”. Daniel pyrkii jakeessa viisitoista ymmärtämään ”chazon”-näyn, mutta jakeessa kuusitoista Palmoni käskee Gabrieliä saattamaan Danielin ymmärtämään ”mareh”-näyn. Näiden kahden jakeen rakenne on tarkoituksellinen ja korostaa näiden kahden sanan välistä yhteyttä ja eroa.

Palmoni käskee Gabrieliä saattamaan Danielin ymmärtämään ”marehin”, sillä se, joka käskee Gabrieliä, on sama, joka seisoo vetten päällä, ja Gabriel kuuli Hänen äänensä, ”ihmisen äänen Uulain rantojen väliltä”. Uulain joki virtaa rantojen välissä, ja Kristus on se, joka kirjoituksissa seisoo vetten päällä. Tähän tosiasiaan liittyy se tosiasia, että Kristus, ylienkelinä, on se, joka käskee enkeleitä. Rantojen välistä kuuluva ääni on jakeen kolmetoista ”sen erään pyhän” ääni, ja Hänen sanansa käskee Gabrieliä saattamaan Danielin ymmärtämään ”mareh”-näyn. Danielin kahdennessatoista luvussa Kristus on jälleen joen rantojen välissä. Kahdennessatoista luvussa Hän on puettu pellavavaatteisiin ja vannoo Hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti.

Mutta sinä, Daniel, sulje nämä sanat ja sinetöi tämä kirja lopun aikaan asti: monet harhailevat sinne tänne, ja tieto lisääntyy. Sitten minä, Daniel, katselin, ja katso, siinä seisoivat kaksi muuta, toinen joen rannalla tällä puolella ja toinen joen rannalla tuolla puolella. Ja yksi sanoi pellavavaatteisiin puetulle miehelle, joka oli joen vetten yläpuolella: Kuinka kauan kestäät näiden ihmeellisten asioiden loppuun? Ja minä kuulin pellavavaatteisiin puetun miehen, joka oli joen vetten yläpuolella, kun hän kohotti oikean kätensä ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti, että siihen kuluu aika, ajat ja puoli aikaa; ja kun hän on saattanut päätökseen pyhän kansan voiman murskaamisen, silloin kaikki nämä täyttyvät. Daniel 12:4–7.

Mies, joka oli ”puettu pellavavaatteisiin ja joka oli virran vetten päällä”, ”nosti oikean kätensä ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi Hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti”, ja Hän on sama Mies, joka kahdeksannessa luvussa käski Gabrieliä. Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa Kristus myös nosti kätensä ja vannoi Hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti, mutta siellä Hän seisoo sekä veden että maan päällä.

Ja se enkeli, jonka minä näin seisovan meren päällä ja maan päällä, nosti kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää aina ja iankaikkisesti, joka loi taivaan ja mitä siinä on, ja maan ja mitä siinä on, ja meren ja mitä siinä on, ettei aikaa enää olisi. Ilmestys 10:5, 6.

Ilmestyskirjan kymmenennen luvun väkevä enkeli on Palmoni, joka puhui Gabrielille joen rantojen välistä kahdeksannessa luvussa ja ilmoitti kahdennessatoista luvussa, milloin ”ihmeiden” ”loppu” tapahtuisi. Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa Hän on se, joka karjui ”leijonan” tavoin, sillä Hänet esitetään siellä Juudan sukukunnan Leijonana.

Ja yksi vanhimmista sanoi minulle: Älä itke; katso, Juudan sukukunnan Leijona, Daavidin juuri, on voittanut, niin että hän voi avata kirjan ja murtaa sen seitsemän sinettiä. Ja minä näin, ja katso, valtaistuimen ja neljän olennon keskellä, ja vanhinten keskellä, seisoivat Karitsa, ikään kuin teurastettu, ja sillä oli seitsemän sarvea ja seitsemän silmää, jotka ovat ne Jumalan seitsemän Henkeä, lähetetyt kaikkeen maahan. Ja hän tuli ja otti kirjan hänen oikeasta

kädestään, joka istui valtaistuimella. Ilmestys 5:5–7.

Juudan heimon leijonana Kristus on karitsa, joka voitti avatakseen kirjan, joka oli suljettu seitsemällä sinetillä. Olipa Hän kulkemassa vetten päällä Danielin kirjassa tai seisomassa toinen jalka meren päällä ja toinen maan päällä Ilmestyskirjassa, jokainen näistä profeetallisista esityksistä liittyy profeetalliseen aikaan. Ja Juudan heimon leijonana Kristus sekä sinetöi että avaa sanansa. Niin kuin Hän sinetöi Danielin kirjan, samoin Hän sinetöi myös ne seitsemän ukkosenjylinää Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa.

”Väkevä enkeli, joka opasti Johannesta, ei ollut kukaan vähäisempi kuin Jeesus Kristus. Se, että Hän asettaa oikean jalkansa meren päälle ja vasemman kuivan maan päälle, osoittaa sen osan, jota Hän toimittaa suuren taistelun loppukohtauksissa Saatanaa vastaan. Tämä asento ilmaisee Hänen ylimmän valtansa ja auktoriteettinsa koko maan yli. Taistelu oli vuosisadasta vuosisataan käynyt ankarammaksi ja määrätietoisemmaksi ja tulee jatkumaan sellaisena aina loppukohtauksiin saakka, jolloin pimeyden valtojen mestarillinen toiminta saavuttaa huippunsa. Saatana, yhtyneenä pahoihin ihmisiin, pettää koko maailman sekä ne seurakunnat, jotka eivät ota vastaan totuuden rakkautta. Mutta väkevä enkeli vaatii huomiota. Hän huutaa suurella äänellä. Hänen on osoitettava äänensä voima ja auktoriteetti niille, jotka ovat yhtyneet Saatanaan vastustaakseen totuutta.

”Sen jälkeen kun nämä seitsemän ukkosenjylinää olivat antaneet äänensä kuulua, Johannes saa, samoin kuin Daniel pienen kirjan suhteen, käskyn: ’Sinetöi ne asiat, jotka ne seitsemän ukkosenjylinää puhuivat.’ Nämä liittyvät tuleviin tapahtumiin, jotka tullaan paljastamaan omassa järjestyksessään. Daniel on seisova osassaan päivien lopussa. Johannes näkee pienen kirjan avattuna. Silloin Danielin profetioilla on niiden oikea sijansa ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomissa, jotka on annettava maailmalle. Pienen kirjan avaaminen oli aikaan liittyvä sanoma.”

Danielin kirja ja Ilmestyskirja ovat yhtä. Toinen on profetia, toinen ilmestys; toinen on sinetöity kirja, toinen avattu kirja. Johannes kuuli ne salaisuudet, jotka ukkosenjylinät lausuiivat, mutta häntä käskettiin olemaan kirjoittamatta niitä.

”Johannekselle annettu erityinen valo, joka ilmaistiin seitsemässä ukkosenjylinässä, oli ensimmäisen ja toisen enkelin sanoman aikana tapahtuvien tapahtumien kuvaus.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, osa 7, 971.

Kristus, joka kahdeksannessa ja kahdennessatoista luvussa vedellä olevana Miehenä esitetään Palmonina, on myös väkevä enkeli, jolla on pieni kirja kädessään. Hän on Juudan sukukunnan Leijona, joka sinetöi ja avaa sinetin Sanastaan, ja Hän on se, joka kääntää Gabrielia, sillä Hän on ylienkeleli Miikael.

Mutta ylienkeleli Mikael, kun hän väitteli perkeleen kanssa kiistellen Mooseksen ruumiista, ei rohjennut lausua häntä vastaan herjaavaa tuomiota, vaan sanoi: ”Herra nuhdelkoon sinua.” Juud. 1:9.

Mikael on Kristuksen nimi, ja tuo nimi ilmaisee, että Hän on paitsi enkelten päällikkö, myös se, jolla on valta herättää kuolleet. Nimi Mikael merkitsee: ”kuka on niin kuin Jumala”. Kun

Nebukadnessar näki pätsissä kolmen uskollisen kanssa hahmon, joka oli Jumalan Pojan kaltainen, hän näki Mikaelin. Ja ylienkei Mikael on myös Jumalan kansan ruhtinas, jota vastaan pakanallisen Rooman pieni sarvi korotti itsensä ristillä Danielin kahdeksannen luvun yhdestoista jakeen täyttymykseksi.

Mutta minä ilmoitan sinulle, mitä on merkitty totuuden kirjoitukseen; eikä ole ketään, joka näissä asioissa pysyy minun puolellani, paitsi Miikael, teidän ruhtinaanne. Daniel 10:21.

Juuri Mikael käskee enkeleitä, herättää kuolleet kuolleista ja päättää, milloin armonaika päättyy.

“Ja siihen aikaan nousee Miikael, se suuri ruhtinas, joka seisoo sinun kansasi lasten suojana; ja tulee ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä saakka, kun kansoja on ollut, aina siihen aikaan asti; ja siihen aikaan sinun kansasi pelastetaan, jokainen, joka havaitaan kirjaan kirjoitetuksi.’ Kun tämä ahdistuksen aika tulee, jokainen tapaus on ratkaistu; koetusaikaa ei enää ole, ei enää armoa katumattomille. Elävän Jumalan sinetti on Hänen kansansa päällä. Tämä pieni jäännös, kykenemätön puolustamaan itseään siinä kuolettavassa taistelussa maan valtoja vastaan, jotka lohikäärmeen joukot ovat asettaneet riviin, tekee Jumalasta puolustuksensa. Korkein maallinen valta on antanut määräyksen, että heidän on kumarrettava petoa ja otettava vastaan sen merkki vainon ja kuoleman uhalla. Auttakoon Jumala kansaansa nyt, sillä mitä he silloin voivat tehdä niin pelottavassa taistelussa ilman Hänen apuaan!”
Testimonies, osa 5, 212.

Viimeinen salaisuus, jonka Juudan sukukunnan Leijona avaa, on Jeesuksen Kristuksen ilmestys, ja siihen sisältyy se, että Hän hallitsee profeetallisen Sanansa jokaisen osatekijän suunnitelmaa ja rakennetta. Pellavavaatteinen Mies, joka seisoo vetten päällä, joka kohottaa kätensä ja vannoo Hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti, ja joka huutaa kuin Leijona, minkä seurauksena seitsemän ukkosenjylinää antaa äänensä kuulua, on Hän, joka sinetöi Danielin kirjan ja sinetöi Ilmestyskirjan seitsemän ukkosenjylinää. Hän on se, joka avaa kirjan, joka on sinetöity seitsemällä sinetillä, jolla on valta herättää kuolleet, ja joka on se suuri Ruhtinas, joka nousee ja julistaa armonajan päättäneeksi. Kun Palmoni käski Gabrielia tekemään Danielille ymmärrettäväksi ”mareh”-näyn, Hän tarkoitti juuri sitä.

Hän ei käsenyt Gabrielia saattamaan Danielia ymmärtämään ”chazon”-näkyä. ”Chazon”-näky on Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeissa yhdestä kahteentoista esitetty näky Raamatun profetian valtakunnista, ja se on myös se ”näky”, johon viitataan jakeessa kolmetoista keston liittyvän kysymyksen yhteydessä: ”Kuinka kauan kestää tämä näky?” ”Chazon”-näky koskee päivittäistä (pakanuutta) ja hävittävää rikkomusta (paavillisuutta), vallanpitäjiä, jotka polkevat maahan pyhähkön ja joukon.

Sitten minä kuulin yhden pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille pyhälle, joka puhui:
Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, niin että sekä pyhäkkö että sotajoukko annetaan tallattaviksi? Daniel 8:13.

Kristukselta, Palmonilta (Ihmeelliseltä Laskijalta), kysytään: ”kuinka kauan” kestää ”chazon”-näky, ja hän vastaa: ”kahtentuhanteen kolmeensataan päivään; sitten pyhäkkö puhdistetaan.” Daniel haluaa sitten ymmärtää ”chazon”-näyn, joka koskee ”jokapäiväistä uhria ja

hävityksen rikkomusta, niin että sekä pyhäkkö että sotajoukko annetaan tallattaviksi.” Mutta Gabrielia käsketään saattamaan Daniel ymmärtämään ”mareh”-näky. Jokaisella tosiasialla on merkityksensä Jumalan sanassa. ”Mareh”-näky on iltojen ja aamujen näky, johon viitataan jakeessa kaksikymmentäkuusi.

Ja näky ilta- ja aamuuhrista, joka on ilmoitettu, on tosi; sulje siis näky sinetillä, sillä se koskee monia päiviä. Daniel 8:26.

Sana ”näky” käytetään jakeessa kahdesti. Ensimmäinen viittaus on ”mareh”-näky ja toinen ”chazon”-näky. ”Mareh”-näky on ”illan ja aamujen” näky. Heprealainen ilmaus ”ilta ja aamut” esiintyy Raamatussa usein, ja se käännetään aina ”illaksi ja aamuiksi”, kuten jakeessa kaksikymmentäkuusi. Ainoa kohta Raamatussa, jossa se on käännetty toisin kuin ”illoiksi ja aamuiksi”, on jae neljätoista, jossa se on käännetty yksinkertaisesti ”päiviksi”. Jakeen neljätoista varsinainen heprea kuuluisi: ”kahteentuhanteen kolmeensataan iltaan ja aamuun asti.”

Jake, joka on adventismin keskeinen pylväs, on ainoa jae Jumalan Sanassa, jossa ”illat ja aamut” ilmaistaan yksinkertaisesti ”päivinä”. Jokaisella seikalla on merkityksensä, ja ellei mitään muuta, on selvää, että Palmoni tarkoituksellisesti korosti tätä jaetta. Hän teki niin ohjaamalla niiden mieltä, jotka käänsivät King James -raamatun, kirjoittamaan ilmauksen toisin kuin se aina kirjoitetaan Hänen Sanassaan. Tästä tosiasiasta johdettava johtopäätös on, että kun Gabrielia käsketään saattamaan Daniel ymmärtämään ”mareh”-näky, häntä käsketään saattamaan Daniel ymmärtämään vuoden 1844 ilmestymisen näky eikä sitä ”chazon”-näkyä, joka koskee pyhäkön ja sotajoukon tallattavaksi antamista.

”Iltojen ja aamujen” näky koskee ilmestymistä, joka tapahtuu, kun pyhäkön puhdistaminen alkoi 22. lokakuuta 1844. Näky 22. lokakuuta 1844 tapahtuneesta ilmestymisestä ei koske pyhäkön tallettamista, vaan pyhäkön puhdistamista. Oliko tuona päivänä profeetallinen ilmestyminen?

”Kristuksen tuleminen meidän ylimmäisenä pappinamme kaikkeinpyhimpään pyhäkön puhdistamista varten, josta Danielin kirjassa 8:14 annetaan näky; Ihmisen Pojan tuleminen Vanhaikäisen tykö, kuten Danielin kirjassa 7:13 esitetään; sekä Herran tuleminen temppeleinsä, josta Malakia ennustaa, ovat kuvauksia samasta tapahtumasta; ja tätä kuvataan myös yljän tulemisena häihin, josta Kristus puhuu vertauksessa kymmenestä neitsyestä Matteuksen evankeliumin 25. luvussa.” Suuri taistelu, 426.

Gabrielia kehoitettiin saattamaan Daniel ymmärtämään Kristuksen profeetallinen ilmestyminen omassa temppeleissään 22. lokakuuta 1844. Tästä syystä Gabriel antoi Danielille toisen todistajan päivämäärälle 22. lokakuuta 1844, sillä Gabriel johdatti jokaista Raamatun kirjoittajaa, joka tallensi jonkin muodon siitä raamatullisesta periaatteesta, jonka mukaan totuus vahvistetaan kahden todistuksella. Jos Gabrielin tuli saattaa Daniel ymmärtämään 22. lokakuuta 1844, hän tarvitsi toisen todistajan vahvistamaan ”ilmestymisen näyn”.

Gabriel aloittaa työnsä käsittelemällä ensin Danielin halua ymmärtää ”chazon”-näky, ja hän tekee sen osoittamalla, että ”chazon”-näky on se näky, joka päättyy ”lopun aikana” vuonna 1798.

Ja minä kuulin ihmisen äänen Uulain rantojen väliltä; se huusi ja sanoi: Gabriel, selitä tälle miehelle näky. Niin hän tuli lähelle siihen, missä minä seisoin; ja kun hän tuli, minä pelästyin ja lankesin kasvoilleni. Mutta hän sanoi minulle: Ymmärrä, ihmislapsi, sillä näky koskee lopun aikaa. Daniel 8:16, 17.

Edellisen jakeen ”näky”, toisin sanoen ”lopun aikana”, on ”chazon”-näky, ja ”lopun aika” Danielin kirjassa on vuosi 1798. Tämä on se ”näky”, jota Daniel oli pyrkinyt ymmärtämään, mutta se ei ollut se ”näky”, jonka Gabrielia käskettiin saattaa Daniel ymmärtämään. Sitä varten Gabriel tulee esittämään toisen todistajan.

Niin hän tuli lähelle siihen, missä minä seisoin; ja kun hän tuli, minä peljästyin ja lankesin kasvoilleni. Mutta hän sanoi minulle: Ymmärrä, ihmislapsi, sillä näky koskee lopun aikaa. Ja hänen puhuessaan minulle minä vaivuin syvään uneen, kasvot maata kohti; mutta hän kosketti minua ja nosti minut seisomaan. Ja hän sanoi: Katso, minä ilmoitan sinulle, mitä tapahtuu vihan viimeisinä aikoina; sillä määrättyyn aikaan tulee loppu. Daniel 8:17–19.

Gabriel ryhtyy hänelle annettuun tehtäväänsä ilmoittamalla Danielille: ”katso”, mikä kehottaa Danielia tarkkaamaan seuraavaa tosiasiaa. Seuraava tosiasia on, että Mooseksen kirjan kolmannen osan kahdenkymmenennen kuudennen luvun kahdesta ”seitsemästä ajasta” jälkimmäinen ”vihastus” päättyy vuonna 1844. Tämä ”jälkimmäinen vihastus” yksilöidään suoraan aikaprofetiaksi, sillä sillä on ”määrätty aika”, jolloin se ”päättyy”. ”Vihastuksen” täytyy merkitä ajanjaksoa, sillä sen päättymiselle on ”määrätty aika”. Jos ”vihastus” olisi pelkästään yksi ajanhetki, sillä ei olisi loppua; se olisi yksinkertaisesti se hetki, jolloin se tapahtui.

”Närkästyksellä” oli määrätty päätepiiste, joten se merkitsee ajanjakson päättymistä. Tämä ajanjakso esitetään ”viimeisenä närkästyksenä”. Jos on olemassa viimeinen, täytyy olla myös ensimmäinen. ”Ensimmäinen närkästyks” yksilöidään Danielin kirjan yhdestoista luvussa, ja sielläkin se on ajanjakso, sillä paavikunnan oli määrä ”toimia ja menestyä” ”närkästyksen” loppuun asti.

Ja muutamat ymmärtäväisistä lankeavat, jotta heitä koeteltaisiin ja puhdistettaisiin ja valkaistaisiin, aina lopun aikaan asti; sillä se on vielä määrättyyn aikaan. Ja kuningas tekee mielensä mukaan; ja hän korottaa itsensä ja ylentää itsensä yli jokaisen jumalan, ja puhuu ihmeellisiä sanoja jumalien Jumalaa vastaan, ja menestyy, kunnes viha on täytetty; sillä se, mikä on määrätty, tapahtuu. Daniel 11:35, 36.

Näissä kahdessa jakeessa aiheena on kuningas, joka tekee tahtonsa mukaan ja korottaa itsensä. Jae kolmekymmentäkuusi on se jae, jonka Paavali muotoilee uudelleen, kun hän yksilöi ”synnin ihmisen”, joka istuu Jumalan temppelissä ja osoittaa olevansa Jumala. Pimeän keskiajan vaino vuodesta 538 vuoteen 1798 saakka yksilöidään jakeessa kolmekymmentäviisi, ja se jatkuu ”lopun aikaan” asti, joka oli vuosi 1798, mikä oli ”määrätty aika”. Jae kolmekymmentäkuusi osoittaa sitten, että paavius ”menestyy” ”siihen asti, kunnes vihastus on täyttynyt”. Jae osoittaa, että paavius menestyi vuoteen 1798 asti, jolloin ensimmäinen ”vihastus” oli ”täyttynyt”. Jumalan profeetallinen Sana oli ”määrännyt”, että paavius jatkuisi tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta, vuoteen 1798 asti, joka oli ”lopun aika”.

Ensimmäinen ”suuttumus” päättyi vuonna 1798, ja ”viimeinen suuttumus” päättyi vuonna 1844. Molemmat suuttumukset esitetään ajanjaksoina, joilla oli määrättyt päättymishetket, ja siten ne molemmat tunnistetaan aikaprofetioiksi. Gabrielille annettiin Palmonin toimesta käsky saattaa Daniel ymmärtämään ilmestysnäky (”mareh”) ”illoista ja aamuista” (päivistä), joka osoitti 22. lokakuuta 1844, ja hän teki niin antamalla tuolle päivämäärälle toisen todistajan.

Jakeen kolmannentoista jakeen ”chazon”-näky, jonka Daniel halusi ymmärtää, oli näky maahan polkemisesta, joka päättyi ”lopun aikana” vuonna 1798. Neljännentoista jakeen ”mareh”-näky päättyi Kristuksen ilmestymiseen kaikkeinpyhimässä 22. lokakuuta 1844, kaksituhattakolmesataa vuotta käsittävän aikaprofetian täyttymyksessä sekä myös kaksituhattaviisisataakaksikymmentä vuotta käsittävän aikaprofetian täyttymyksessä. Kumpikin näistä aikaprofetioista on esitetty Habakukin pyhillä tauluilla, joiden sisar White osoittaa olleen Herran käden ohjaamia eikä niitä tule muuttaa.

Jatkamme tätä tutkielmaa seuraavassa artikkelissa.

”Meillä on paljon opittavaa ja paljon, paljon pois opittavaa. Vain Jumala ja taivas ovat erehtymättömiä. Ne, jotka ajattelevat, ettei heidän koskaan tarvitse luopua rakkaaksi käyneestä näkemyksestä eikä koskaan ole aihetta muuttaa mielipidettään, tulevat pettymään. Niin kauan kuin pidämme omista ajatuksistamme ja mielipiteistämme kiinni itsepintaisen päättäväisesti, emme voi saavuttaa sitä ykseyttä, jonka puolesta Kristus rukoili.” Review and Herald, 26. heinäkuuta 1892.